

Sejlsads inkl. kahyt betragtes derfor alene som et rejsearrangement, hvis der desuden indgår en anden turistmæssig ydelse, jf. § 2, stk. 1, nr. 1, litra c.

Flyrejser, oftest over lange distancer, i hvilke der af hensyn til luftfartselskabets flytider fra luftfartselskabets side er inkluderet en overnatning eller anden turistmæssig ydelse ved mellemlanding, anses som et rejsearrangement, hvis fx. overnatningen er en indkvartering, således som dette begreb er fastlagt i stk. 1, nr. 1, litra b, jf. bemærkningerne til pakkerejseloven, L 281, Folketingstidende 1992/93 sp. 9279.

I tilfælde, hvor en person tilføjer en andens arrangement væsentlige ekstra ydelser, fx. hvor vedkommende formidler salg af transport og overnatning og selv arrangerer koncertguide, udflugter og billetter til forestillinger mv., vil den pågældende i relation til rejsegarantifondloven anses som arrangør af det samlede arrangement jf. § 3.

Den pågældende vil dog ikke skulle stille garanti, såfremt han alene indgår aftale om koncertydelse, og blot henviser kunden til selv at indgå aftale med og afregne overfor den, der har arrangeret transporten og overnatningen.

Af hensyn til ønsket om en forhøjet garantistillelse for flycharterrejser, jf. § 8, stk. 6, er det nødvendigt med en definition af dette begreb. Definitionen afspejler den almindelige opfattelse inden for branchen, hvorefter der ved flycharterrejser forstås rejsearrangementer, hvor transporten foregår med fly, og hvor der er tale om serieflyvninger - dvs. flere end to på hinanden følgende flyvninger - med fast frekvens. I begrebet ligger endvidere, at der ikke er tale om individuelle rejser, hvorfor det er fastsat, at der på hver flyafgang skal være udbudt mindst 30 rejser.

Til § 3

I stk. 1 defineres, hvad der i loven forstås ved en arrangør, og i stk. 2 defineres, hvad der forstås ved en formidler. Definitionen af en arrangør er formelt mere vidtgående end pakkerejselovens § 3, stk. 1, og direktivets artikel 2, nr. 2, idet disse bestemmelser tillige stiller krav om, at pakkerejsen skal være tilrettelagt af den, der skal anses som arrangør. Det er imidlertid ikke tilsigtet, at rejsearrangementer, der er solgt af virksomheder, der ikke selv har tilrettelagt dem, skal holdes uden for rejsegarantifondloven med den virkning, at kunden ikke er sikret ved sælgerens økonomiske sammenbrud. For at præcisere dette stiller bestemmelsen i stk. 1 ikke krav om, at arrangøren skal have tilrettelagt rejsearrangementet. Enhver, der i eget navn sælger rejsearrangementer, der er tilrettelagt af andre, anses således som arran-

gør. I forhold til pakkerejselovens § 3, stk. 1, er der endvidere tilføjet »i eget navn«. Denne tilføjelse indebærer ingen reel forskel, men skal understrege, at enhver, der som aftalepart sælger rejsearrangementer, er at anse som arrangør.

Fortolkningen af udtrykket »lejlighedsvis« skal sammenholdes med begrebet i pakkerejseloven, jf. bemærkningerne hertil. Heraf fremgår bl.a., at »den, der tilrettelægger rejsearrangementer, kun anses som arrangør i lovens forstand, hvis denne virksomhed er så regelmæssig og systematisk eller i øvrigt har et sådant omfang, at den må anses for at have erhvervslydende karakter. Folkelige foreninger, skoler mv. skal således alene anses som arrangører, hvis tilrettelæggelsen af ferierejser og lignende dels har et professionelt tilsnit, fx. ved, at der udarbejdes egentlige rejsebrochurer og lignende markedsføringsmateriale, dels har et ikke ubetydeligt omfang.«

Den, der erhvervs-mæssigt udbyder eller sælger pakkerejser, anses altid som arrangør i lovens forstand, også selv om omsætningen i perioder er begrænset. Ingen, der erhvervs-mæssigt udøver arrangørvirksomhed, kan således anses for at drive virksomhed lejlighedsvis.

Hvis en forening, institution eller lignende kun i enkeltstående tilfælde udbyder pakkerejser, vil denne sædvanligvis ikke være at anse som arrangør i lovens forstand. Idrætsforeninger, hvis rejsevirksomhed alene består i at arrangere træningsture og lignende for foreningens medlemmer, vil normalt ikke være omfattet af loven. Dette indebærer, at medlemmerne ikke vil være dækkede af rejsegarantifonden. Afgørelsen herom må træffes på grundlag af en konkret vurdering af den pågældendes virksomhed og vil normalt heller ikke udelukkende kunne baseres på, hvor mange rejser foreningen årligt arrangerer.

Foreninger og institutioner mv., som massivt udbyder rejsearrangementer over for offentligheden, fx. gennem husstandsdelte brochurer, vil på den anden side normalt være arrangører i lovens forstand.

I tilfælde, hvor fx. almennyttige foreninger mv. undtagelsesvist måtte være omfattet af lovens arrangørbegreb afgøres spørgsmålet om garantistillelse efter bestemmelserne i § 8, stk. 7 og § 14. Der henvises til bemærkningerne til § 8, stk. 7 og § 14.

Stk. 2 svarer til pakkerejselovens definition på en formidler, jf. denne lovs § 3, stk. 2. Ved afgørelsen af, om den pågældende handler »i arrangørens navn«, må der i overensstemmelse med almindelige fuldmagtsregler lægges vægt på, om kunden efter samtlige foreliggende omstændigheder må gå ud fra, at arrangøren bliver kundens aftalepart. Det er ikke i sig selv afgørende, om den, hos hvem kunden køber et